

Mnoho krásných idejí zašlo na
pošetilost jejich uskutečňování...

číslo 64

jaro 2003

ročník XX

DOBŘÝ DEN!

Krajanský čtvrtletník v Kitcheneru, Waterloo a Guelphu

Střídání na Hradě

2. února 2003 ukončil funkci hlavy státu České republiky prezident, kterého národ v roce 1989 přijal se stejným, ne-li větším nadšením, jako kdysi Tomáše Masaryka - Václav Havel. Do naší historie tak vetoupil muž, který dával naději milionům obyvatel země v nový, důstojnější život. Že nesplnil celkové očekávání je možná i naše chybná kalkulace. Prostě jsme uvěřili na Ježíška. Havel totiž nikdy nesliboval co jsme chtěli slyšet a zejména vidět. Dokonce se mnohdy uchýloval k výrokům na hranici pohany československého státu, které jsme raději přeslechli. Zato potlesku v zahraničí se mu dostávalo, co hrdlo ráciho. Byl to prezident nečeský, v pravém slova smyslu internacionální. Zatím co v prvních volbách po listopadu 89 se mnohé politické strany (vzpomeňme jen Národních socialistů) těšily na návaznost politické práce a tradici života předmnichovské republiky, Václav Havel už věděl více a uvažoval jinak - globalisticky.

Zůstává otázkou, co si vlastně vůdčí osobnost malého státu může dovolit. V každém případě měl nový prezident v euforii pádu totality úkol značně jednodušší než třeba Beneš nebo Hácha koncem 30 let, ale přiměřených výsledků nedosáhl. I jeho jméno bude spojováno se zánikem Československa v roce 1993. Do věčných análů absurdity vstoupil m.j. i jeho výrok na adresu trpící Jugoslávie o "humanitárním bombardování".

Ovšem jedno nutno připravit Václavu Havlovi k dobru. V debatách o jednoslovný název státu (dodnes není úplně jasné kdo na něm trval) odmítl "Česko" a také jej nikdy nepoužil.

V úřadě prezidenta se nyní asi mnoho nezmění. Určitě bude méně filozfování a osobního moralizování, bude asi i méně prezidentských amnestií. Havlov nástupce Václav Klaus nenastoupil na Hrad s takovým očekáváním a slávou jako jeho předchůdce, ale třeba se mu povede lépe... Dejž to Pánbůh!

Bu-

DOBŘÝ DEN!

Před padesáti lety došlo v bývalém Československu k povstání proti despotickému komunistickému režimu. Byl to první boj o svobodu v zemích za železnou oponou, kdy se lid, shodou okolností v čele s dělníky, beze zbraní postavil proti rudému režimu a otevřeně se dožadoval svých práv.

Pět let po komunistickém puči se už zdálo, že otevřené povstání je nemožné. Ale stalo se. 1. června 1953 v Plzni vešli do ulic dělníci, původně na protest proti měnové reformě, která znamenala, že lidé přes noc přišli o všechny úspory. Zmocnili se městské radnice, spálili policejní archivy, odstranili symboly rudého režimu, vztyčovali československou a americkou vlajku a provolávali slávu T.G. Masarykovi, Edvardovi Benešovi a generálu Eisenhowerovi. Ač povstání začalo jako vzpoura proti měnové reformě, kladly se politické požadavky, jako např. svobodné volby. Z Plzně se vzpoura rozšířila do jiných průmyslových měst, jako Kladno, Liberec, Brno, Ostrava, Bratislava a Handlová. Ve většině případů policie byla na straně lidu. I vojsko a milice se přidaly na stranu vzbouřenců. Teprve s pomocí elitních komunistických jednotek z Prahy byla revolta potlačena, její vůdci zatčeni a posláni do uranových dolů. Důstojník československé a rmády poručík Fencel spolu s pěti dalšími vojáky a řadou dělníků byli popraveni.

O plzeňském povstání se, bohužel, málo ví, protože v té době bylo Československo téměř uzavřeno americkým a západním novinářům. Západ se o něm dozvěděl teprve z pražského rozhlasu, který už hlásil o potlačení „demonstrací“, a trvalo několik týdnů než byl znám celý dopad. Mezitím došlo k povstání ve východním Berlíně (17. června), které bylo většího rozsahu a hlavně, dělo se před očima mnoha západních novinářů v době, kdy se hodně debatovalo o sjednocení Německa. Německé události tak plzeňské povstání zcela zastínily.

Obě povstání nastala téměř okamžitě po Stalinově smrti. V této době nejistoty se komunistické držení ještě utužilo. Přece však plzeňské události a bouře ve východním Německu měly vážné následky v sovětské oblasti a ani úplně neunikly světové pozornosti. Českoslovenští komunisté tehdy nepovolili žádné politické svobody, ale byli později přinuceni k řadě důležitých ústupků hospodářských a zaměstnaneckých.

V r. 1954, v den prvního výročí plzeňského povstání se o něm vyjádřil v telegramu Radě Svobodného Československa tehdejší americký senátor, pozdější prezident John F. Kennedy.

Barbara Sherriffová

DĚTSKÝ TÁBOR HOSTÝN 2003

Asociace Hostýn pořádá dětský tábor pro děti od 7 do 14 let u St-Calixte, 100 km od Montrealu. První turnus bude od 28. června do 12. července a druhý od 13. července do 27. července. Cena je stejná jako vloni, tj. 390 Can\$ za první dítě a za každé další 340 Can\$. Hledáme vedoucí k dětem a kuchařky. Informace podá: Stanislava Hlavová, Asociace Hostýn, 1683 rue de l'Église, Montreal, QC., H4E 1G6. Tel. (pouze večer) 514-362-0155; E-mail: stania@sympatico.ca, nebo Josef Maxant, Association Hostýn, 8790 Marie Victorin, Brossard, QC., J4X 1A3; Tel. 450-4654844; Fax : 450-923-4159; E-Mail: health.vifad@sympatico.ca

Zima tohoto roku byla dlouhá a navzdory vědci avizovanému oteplování počasí mimořádně studená. V Kanadě to byla nejméně studená zima za posledních šedesát let. Jezera Hořejší, Huronské, Erijské i Ontářijské byla po dlouhé době zamrzlá po celé ploše a jezero Michiganské téměř po celé ploše. Nevím, nevím jestli lidé v Moskvě pokryté v lednu ledovým krunýřem a sněhem, bez vody a elektřiny věřili vědcům, jak krásně se počasí otepluje!

Pomalou a loudavě, ale přece, začíná jaro a než se naděješ bude srpen a v myslí vyvstanou vzpomínky na loňskou povodeň v Praze a celém povodí Vltavy. Proč k povodním došlo na to je spousta teorií i na to, jak se jim dalo zabránit. Jedni viní přehradu a vodohospodáře, jiní právě to oteplování počasí. Jen tak pro zajímavost: autor t.zv. Kroniky lipské říká: " V létě 1393 vyschla řeka Vltava, že v Podskalí kladli krátké prkno a přecházeli nohou suchou řeku ". Tenkrát to bylo jasné - trest Boží za to, že král Václav IV. ve své prchlivosti nechal mučit a pak hodit do Vltavy generálního vikáře Johánka z Pomuku, později světově proslulého jako sv. Jan Nepomucký. Důvodem tohoto činu nebylo odmítnutí Jana Pomuka vyzradit zpovědní tajemství královny Žofie, ale spory mezi králem a pražským arcibiskupem Janem z Jenštejna.

Bez ohledu na vědce, Zeměkoule procházela různými stádii vývoje. Nejdříve to byl jediný kontinent a teplé podnebí, postupně se jeden kontinent rozpadá a vznikají další kontinenty a doba ledová. Možná si někteří z vás vzpomínají, že koncem šedesátých let byly studené zimy a chladná léta a vědci hovořili o možnosti návratu doby ledové.

Moje rada nakonec: každý ať co nejvíce šetří přírodu, která ho bezprostředně obklopuje a ostatní nechme na naší matičce Zemi. Pro celé zástupy vědců je bádání o počasí již 200 let báječným zaměstnáním, ale málo to znamená v životě naší modré planety.

Takže hurá na prázdniny a pamatujte, že již Karel IV., ten moudrý český král, ukládal svým poddaným přilenou ochranu lesů. Asi by mu bylo smutno u srdce, kdyby ty lesy viděl dnes...

Jarmila Majdlochová

Pozn. editora:

U příležitosti ničivé potopy, která v září 1890 pobořila i Karlův most, vyhledal Jan Neruda ve starých kronikách zajímavé údaje. Ve svém fejetonu v Národních listech píše:

" Šedesáte velkých povodní, z nich dvacet v průvodu škody nesmírné a těch neméně než šest, jež se staly velice osudny mostu pojícímu obě města pražská byly roku 939, 1159, 1272, 1342, 1432, 1784. Nyní pak - 4. září 1890 - případ již sedmý ! "

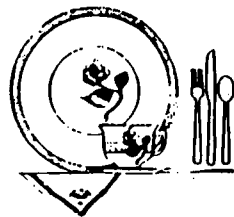
O katastrofálním suchu roku 1393 se ve Starých letopisech dočteme: " Téhož roku bylo v Čechách tak veliké sucho - na připomenutí památky toho utopeného doktora - že v Praze se přes řeku brodili i lidé a voda byla zelená jako tráva. "

Navštivte RIVERSIDE MAPLES restaurant
v romantické St. Jacobs Country, kde
KAŽDÁ NEDELE JE SVÁTKEM!

Studené a teplé buffet, domácí polévky,
české a slovenské speciality a zákusky
vyhlášené kvalitou!!!

Cena menu \$ 11.95, děti polovinu.

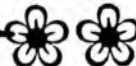

Čtvrtletník Dobrý den vychází z dobré vůle svých čtenářů, kteří jeho vydávání hradí svými dobrovolnými příspěvky. Vychází v počtu 350 výtisků a výbor kitchenerské odbočky ČSSK jej zaellá zdarma všem Čechům a Slovákům, u kterých má potvrzený zájem. Pokud si nepřejete DD dostávat, sdělte nám to, ušetříte nám zbytečná vydání! Rovněž nám prosím sdělte změnu adresy! Uvítáme Vaše dopisy, články, zkušenosti, názory a kritiku, které pošlete editorovi na adresu v tiráži nebo faxujte na číslo (519) 576-2149. Do uzávěrky tohoto čísla, která byla 11. května (mája) 2003 nám poslali dary na tiskový fond následující čtenáři, kterým patří náš erdečný dík!

M. Bačkovská a J. Majdlochová obě \$ 30.- M. Vejvodová \$ 25.-, B. Svandová, A. Martinek, manž. Kargerovi (St. Jacobs), J. Slejška, J. Skácelík, H. Ilčenko, B. Rohnová, Z. Knoebl a J. Pirková - všichni \$ 20 .-, manž. Hudcovi (Leamington) a anonymní dárce oba \$ 15 .- manž. Vaclkovi, manž. Staňkovi, A. Ševčíková a A. Poruban všichni \$ 10 .-.

28. března (marca) se v Riverside Maples konala Výroční členská schůze naší odbočky ČSSK. Po výborné společné večeři (langooe jako apetizer, poté smažený řízek s bramborovým salátem a jako desert palačinka se zmrzlinou), kterou tradičně svoje členy hostí naše odbočka a po obvyklých zprávách činovníků byl zvolen nový výbor pro rok 2003-2004. Došlo k jedné jediné změně, když pan J. Majdlochová nekandidovala a výbor tak má o členu méně, protože z téměř padesátky přítomných si nikdo na funkci ve výboru netroufl. Schůzi také pozdravil, dnes můžeme říci už tradičně, náš milý host, předseda ČSSK pan Josef Čermák z Toronta, který zároveň informoval o novinkách ve Sdružení. Na LV. Kongres ČSSK v Torontě (23. - 25. května - mája) pojede za K-W-G 6 delegátů, které si účastníci Výroční schůze odhlasovali. Na závěr členové odbočky shlédli na velikém plátně (na malém nepromítáme) zajímavý film o umělecké výzdobě Národního divadla. Detailně jsme mohli obdivovat práce generace Národního divadla M. Alše, V. Brožíka, V. Hynaise, F. Ženíška, J. Mařáka, J. Tulky, A. Liebschera, J. V. Myslbeka, B. Schnircha, což normálně není možné. Dojemný byl i sestup k základním kamenům ve sklepení budovy, které byly přivezeny z Řípu, Vyšehradu, Radhoště a jiných památných míst Čech a Moravy a dokonce i kámen věnovaný toho roku 1862 Čechy z Chicaga. Děkujeme všem za účast, zájem a podporu!

NOVÝ DOMOV

Informace z domova, pohledy z exilu,
zajímavosti pro všechny, nejen v Kanadě!
450 Scarborough Golf Club Rd.,
Toronto, Ontario M1G 1H1
Tel: (416) 439-9557
FAX: (416) 439-6473

satellite 1-416

Čtrnáctideník, který informuje nejen
o událostech v Kanadě,
ale i v České republice a na Slovensku.
(416) 530-4222
www.satellite1-416.com

P.O.Box 176, Station "E", Toronto, ON, M6H 4E2

DOBRÝ DEN!

DOBŘÝ DEN!

Pozvánka

na tradiční **VELKY PIKNIK** naší odbočky ČSSK,
který se koná

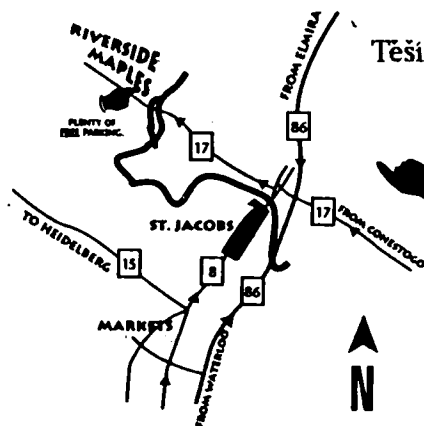
V SOBOTU 14. ČERVNA (JUNA) v prostorách a na pozemku
RIVERSIDE MAPLES V ST. JACOBS

Piknik začíná ve 14.00 hodin, v 15.00 pobaví a potěší svým uměním naše děti
KOUZELNÍK, a v 16.00 hodin budou pro ně připraveny **HRY A SOUTĚŽE !**

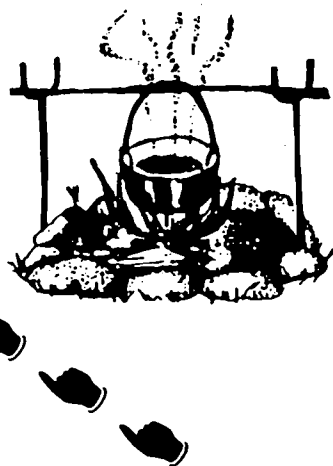
Večer od 19.00 hodin bude k tanci a poslechu hrát pan **JÁN FUSEK** se svou
HUDEBNÍ SKUPINOU REFLEX,

po setmění bude zapálen **TÁBORÁK**. Nebude chybět ani oblíbená **TOMBOLA**
a samozřejmě ani speciality **české a slovenské kuchyně** a **prvotřídní bar!**

**Vstupné pro členy odbočky \$ 5.- pro ostatní hosty \$ 7.- Děti do 14 let
ZDARMA!**

Těšíme se na Vás !

I v tomto tielcietl se obracime na naše milé čtenáře, aby nám schovávali účtenky z veľkoobchodu ZEHR'S, který, po jejich předložení, nám na naši činnost přispěje nezanedbatelnou částkou. Účtenky sbírá už po léta naše obětavá členka paní Marie Hanzlíková, které mockrát děkujeme.

Koncert, který nemůžete minout

U příležitosti 55. Kongresu Českého a slovenského sdružení v Kanadě se uskuteční slavnostní koncert nazvaný

HOLD RODNÉ ZEMI.

Koncert se koná **v pátek 23. května (mája) 2003** ve 20.00 hodin v Mac Millan Theatre, Edward Johnson Building, 80 Queen's Park, Toronto (jižně od Ontario Museum).

V programu, který konferuje JAN RUBES, uslyšíte klavírního virtuosa ANTONINA KUBÁLKA (Dvořák Silhouettes, Smetana České tance), cellistu JAROSLAVA JAROSILA (Dvořák Humoreska), montrealského barytonistu KARLA LUDVÍKA (Dvořákovy Biblické písně a árie z Prodané nevěsty a Rusalky), PETERA BREINERA vlastní Sonatinu pro klavír, MILANA ICHNIOVSKÉHO, který zazpívá a zahraje slovenské písně, dále MUZIKU NA ROHU (písně J. Ježka), JANU FABIANOVOU a JOSEFA MUSILA a básně J. Seiferta, J. Hory, A. Plávky a M. Růfuse, které budou recitovat ZDENA NOVOTNÁ, PAVEL KRÁL, PETER HAMVAS a MAJA BREINEROVÁ. Vstupenky - \$ 20.-, 30.- a 40.- možno objednat na adrese Czech and Slovak Association of Canada, 740 Spadina Avenue, Toronto Ont., M5S 2J2 nebo E-mailem ceskho@nterlog.com nebo telefonem 416 925 2241, fax 416 925 1940.

" HIKE " 2003

Dlouhá zima je snad za námi a nadešel čas k výročnímu výletu do přírody. Na letošní rok jsme naplánovali nepřilíhš obtížnou, asi desetikilometrovou trasu, vhodnou pro všechny milovníky přírody. Součástí výbavy každého účastníka by měla být dobrá obuv, lahev vody, postřik na komáry, svačinka a výtečná nálada. Podle osvědčené tradice organizátoři výpravy manželé Staňkovi zvou na závěr účastníky na opékané burty a ovocný punč (pokud si nepřinesete něco lepšho)

SRAZ je přesně v 9.45 hodin na parkovišti obchodu ZELLERS na **STONE ROAD MALL** v GUELPHU, nejbliže ke křižovatce **STONE ROAD a SCOTTSDALE DRIVE** (naproti Holiday Inn) tentokrát **V NEDELI 8. ČERVNA (JUNA)**

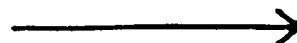
Stone Road křižuje HWY 6 (Hanlon Expresway), od křižovatky pak jen jeden blok směrem na východ.

V případě nepříznivého počasí odložíme výlet na neděli 22. června, proto žádáme, aby se zájemci předem přihlásili na čísle 519 - 821 7996.

Zážitky z Chile

Jiří Bubeník

Už je tomu pomalu deset let, co jsem se v časopise Dobrý den podělil se čtenáři o zážitky, které potkaly mou rodinu během našeho ročního pobytu na Alijašce. Když jsem měl po dalších sedmi letech znova nárok na univerzitní " sabbatical " (roční pobyt věnovaný výzkumu, většinou v cizí zemi) , mé tři děti už byly natolik samostatné, že jsem si mohl napláňovat výzkumné studie hned v několika zemích.

DOBRY DEN

První polovinu roku jsme já a moje manželka Ella ztrávili v Německu (Goettingen), České republice (Praha) a na Slovensku (Bratislava). Protože tyto země snad každý zná, tak je ve svém vypravování pomínu. Pro druhou část mého sabbatical (leden a únor 2000) jsem si vybral Oddělení Molekulární Biologie na Univerzitě v chilském městě Concepciónu. Město leží na pobřeží Pacifiku, asi 600 km na jih od hlavního města Santiaga a má asi půl milionu obyvatel. Spolupráci s profesorkou Eugenil Reyes jsem začal už počátkem 90. let, protože byla jediná v jižní Americe, která měla chovnou stanici vzácných jelinků pudu. Pudů jsou nejmenší jelenovití na světě (hmotnost samců není větší než 8-9 kg) a jejich stav je silně ohrožen, hlavně ztrátou vhodného životního prostředí a také pytláčením. Oba důvody souvisí s rychlým nárůstem obyvatel, které se zdvojnásobilo za pouhou jednu generaci.

Během několika předchozích pobytů v Chile, které bohužel netrvaly nikdy déle než dva týdny, se mi podařilo zorganizovat několik velmi úspěšných studií, které se zabývaly fyziologií rozmnožování, výměny látkové, chování a parožího cyklu. " Rozjet " studium vyžadovalo vždy spoustu energie a hlavně nervů z mé strany, abych překonal místní vztah k věci, který jsem nazval " maňana komplex ". Jak asi víte, španělské slovo " maňana " se oficiálně překládá jako " zitra ", ale v místních poměrech to spíše znamená " až potom " nebo " někdy v blízké budoucnosti ". A tak práce jde často dosti pomalu, protože pevně dohodnuté plány a termíny se mění několikrát za den a lokální zvyky, které stojí práci v cestě, se daly překonat až po dlouhých a intenzivních diskuzích. A tak jsem si vždy bral sebou z Kanady všechny potřebné přístroje a nástroje a zbytek jsem prostě improvizoval. Moje pracovní tempo se místním kolegům zdálo zřejmě šlehané, zejména když jsem trval na tom, aby svou dvouhodinovou siestu zkrátili na polovinu. Přes všechny počáteční potíže moji chilští kolegové byli báječní hostitelé, kteří se ze všech sil snažili, aby se nám v jejich zemi líbilo a práce úspěšně skončila. Všichni spolupracovníci byli nesmírně hrdí na spoluautorství článků, které vyšly v západních profesionálních časopisech.

Pobyt a cestování po Chile je pochopitelně mnohem snažší, když mluvíte španělsky. Přesto, že jsem před mnoha lety na zdejší univerzitě absolvoval dva kurzy španělštiny, pro nedostatek konverzačních možností mé znalosti tohoto jazyka značně ochably. Snažil jsem se sice vylepšit své schopnosti poslechem španělských programů na krátkých vlnách, ale když jsem konečně začal trochu rozumět, zjistil jsem, že jediná vlna, kterou bylo dobře slyšet bylo " Radio Havana " a tak jsem po letech znova slyšel o ráji pracujících na Kubě a o smečkách amerických imperialistů ohrožujících kubánský komunistický lid. Po nějaké době jsem si koupil malý přijímač (Grundig) na kterém jsem pak poslouchal Hlas Ameriky ve španělštině. Ve větších městech Chile se sice najdou lidé, kteří se domluví anglicky, ale v jižní části země je nejdůležitějším cizím jazykem němčina. Přesto, že už jde často o 4 - 5 generaci, Chileané německého původu mluví perfektní němčinou s typickým německým přízvukem, kterou si osvojili ve školách, kde se učí jen německy. Navštěvují je už od mateřských škol, přes gymnázium až po studium na vysokých školách v německy mluvících zemích Evropy. Podobný systém privátních škol mají také Chileané francouzského původu. Po více než měsíci práce jsem si byl konečně jist, že výzkumy dobře běží rukama mé kolegyně a že se mohu vydat na zaslouženou dovolenou. S pomocí chilských přátel jsme naplánovali dvě týdenní cesty, jednu na jih a druhou na sever Chile. Vzdálenosti v této zemi jsou podobné Kanadě, tedy stovky a často tisíce kilometrů děl od sebe přitažlivá místa pro turisty. Střední část Chile kolem Santiaga je sice plná ovocných sadů a vinic, ale zeměpisně není moc zajímavá. A tak jsme najali auto a vydali se z Concepciónu na jihovýchod do města Villarricy, které leží asi 60 km východně od turistické Mekky, zvané Pucon. Pucon, který se dá přirovnat ke kanadskému Bannfu, je turistickým centrem střední části Chile.

Odtud se podnikají výlety na místní vrcholky, včetně kráteru aktivní 2500 m vysoké sopky zvané Villarrica, jejíž vrchol je po celý rok pokryt sněhem. Většina silnic v horách není asfaltovaná a tak se často auto prodlírá mezi balvany a kořeny cesty, která spíše připomíná vyschlé koryto potoka, než vozovku pro auto. Nezapomenutelná byla naše túra do přírodní rezervace v blízkosti Villarricy. Po půlhodinové cestě autem silnice končila a dále už to šlo jen pěšky. Skoro tři hodiny jsme stoupali pralesem, kde byla stezka vroubená stromy měřícími v průměru často více než tři metry. Na menších loučkách kvetly místní květiny a keře z nichž nejvýznamnější byly "bottelas", červené květy připomínající miniaturní nádoby na vodu. Nám dobře známé byly mohutné fuchsie, které zde rostou divoce podél silnic a cest. Kmeny těchto fuchsíí dosahují často více jak 15 cm v průměru, takže připomínají malé stromy. Po 1200 metrech stoupaní jsme dorazili ke třem horským jezerům, vroubeným mohutnými skálami na jejichž srázích rostly prastaré stromy zvané araukarie. Tyto stromy, které jsou příbuzné prehistorickým přesličkám, dosahují výšky přes 30 m a největší mají průměr až 3 metry. Kmeny podobných stromů, které rostly v prehistorických dobách Carbonu a Devonu vytvořily po milionech let naše zdroje uhlí. Po prvním výletu se počasí náhle zhoršilo. Kvůli několika dnům tropického lijáku jsme se museli vzdát cesty na vulkán a spokojit se cestami do blízkých vídelových koupelí, které byly dostupné i přes vytrvalý déšť. Po třech dnech se počasí umoudřilo a tak jsme se vydali nejdříve na jih do centra německých emigrantů v Osornu a pak rovnou na východ na hranici s Argentinou. Každé vypůjčené auto, které jede přes hranice musí mít notářské osvědčení, že není ukradené. Už v Concepciónu mě kamarádi varovali, abych se nepokoušel navštívit Peru nebo Bolívii, tam že kradou auta ještě více než v Argentině.

Řazení auta v Chile je trochu jiné než v Kanadě. Nejen že jsem si musel po letech automatického řazení znovu zvyknout na spojku, ale musel jsem si také zvyknout na umístění dopravních značek, které se mění i ve stejném městě. Jednou je značka jednosměrky pověšena na drátě nad křižovatkou, podruhé je na sloupku na rohu ulice a potřetí je třeba na zdi budovy. Často část silnice je dvousměrná a náhle se mění na jednosměrnou. Jednou pro mne přátelský policista zastavil provoz na křižovatce, abych se mohl otočit a vyjet zpátky, protože tři ze čtyř východů byly také jednosměrné.

Jiným problémem, hlavně v horách, byly překážky na silnici. Často jsme museli zastavovat, protože silnici zvolna procházelo stádo ovcí, koz, nebo krav. V jiném případě jsme museli počkat na buldozer, aby odstranil kamennou lavinu, která zasypala část cesty.

Silnice v Chile jsou různé kvality. Hlavní severojižní magistrála byla ve výborném stavu, pokud byla dokončena. Bohužel velké úseky byly ještě ve výstavbě a také chyběly obchvaty kolem velkých měst, kde průjezd často trval více jak hodinu.

Cestu do Argentiny jsme si zpříjemnili několika přestávkami, kterých jsme využili ke sbírání ostružin. Rostou zde podél všech cest, na každé větévce jsou jich stovky a jsou asi třikrát větší než běžné ostružiny, jak je známe z vlasti. Po přejezdu hranice s Argentinou v podhůří Cordillier se kvalita silnice náhle zhoršila. Nebylo pochyb, že stabilní chilské hospodářství jasně předstihlo chaotické poměry v Argentině a tak tato země, která byla kdysi pýchou jižní Ameriky, dnes zřejmě zaostává za svými sousedy.

Protože počasí nám přálo, zažili jsme nádherný den cestou do San Carlos de Bariloche, města, které se dá významem i polohou přirovnat ke švýcarskému Davosu. Několik kilometrů za Bariloche jsme se setkali s kolegy, kteří studují biologii místních jelenů zvaných huemul. Tito jeleni, kteří jsou na pokraji vyhynutí jsou podobní viržinským jelenům, kteří žijí v USA a Kanadě.

Cestou zpět do Concepciónu jsme projeli pobřežní, velmi malebné město zvané Valdivia, z jehož přístavu Chile odesílá hlavně polnohospodářské a mléčné výrobky a maso, produkované v okolí Osorna.

Po návratu jsme provedli další studii na pudu a koncem února si opatřili letenky do severního města Iquique, asi 2000 km od Concepciónu. V Iquique jsme si najali auto a druhý den se vydali do města Arica, které leží na nejsevernějším konci Chile, na hranici s Peru. Cesta, která je vklíněná do masivního pohoří And, nejdříve prudce stoupá, takže z úrovně mořské hladiny se během půl hodiny ocitnete na 2200 m vysoké planině, zvané Altiplano. Cesta pak pokračuje na stejné úrovni desítky kilometrů krajinou vyprahlou rovnokovým sluncem. Protože cesta vede pouští, zásobovali jsme se bohatě vodou. Bohužel, nikdo nás nevaroval, že po celé délce cesty není jediného městečka nebo vesnice, kde by se dal koupit benzin. Projeli jsme jen jedinou osadou, dá-li se tak pár chatrčí z vlnitého plechu nazvat. Nabízeli nám Coca-Colu, ale benzin neměli. Vypnuli jsme tedy klimatizaci, ze strachu, aby nám benzin nedošel. Teprve v blízkosti Aricy jsme si dopřáli komfort klimatizace, okolní teplota ve stínu přesahovala 40 stupňů Celsia! Arica je tropické město s krásnými bulváry, pěknou katedrálou a alejemi vroubenými palmami a bougenvilliami. Je to také důležitý přístav nejen pro Chile, ale také pro Bolívii, která nemá přístup k moři. Ten ztratila před stopadesáti lety, kdy prohranou válkou z Chile ztratila Aricu a rozsáhlá území kolem města. Rovněž na sever od Aricy ležící Peru využívá tohoto přístavu.

Přesto že denní teploty v Arice stoupají na více než 40 stupňů, voda v moři není teplejší než 13 - 15 stupňů. Příčinou chladné vody v moři je studený Humboldtův proud, který protéká ze studeného jihu na teplý sever podél většiny části Chile. Chladná voda s vysokým obsahem kyselku a živin zaručuje většinou bohatá loviště ryb. Vyjimkou je fenomén "El Niño", který vždy jednou za několik let ohřívá Humboldtův proud a protože teplá voda obsahuje méně kyselku, znamená to snížení produktivity rybolovu.

Dokončení přístě

O globalizmu a protestních hnutích

Pokračování

Proč se lidé zúčastňují protestů?

Protože globalistické proměny světa zasahují do všech sfér života, vyvolávají reakce z mnoha důvodů. Můžeme spekulovat, co by takovými důvody mohlo být.

NeSplněné sliby a zvyšování životní úrovně směrem dolů.

Pokles kupní síly a zhoršení pracovních podmínek je přímým důsledkem mobility kapitálu a relativní nemobility pracovní síly. Stará lidská zkušenost praví, že zklamání je úměrné očekávání. To platí o globalistických reformách měrou vrchovatou. Místo slibovaných kariér se závratnými platy čekají většinu absolventů nezajímavá, špatně placená a bezperspektivní místa. A často jenom přechodná a na částečný úvazek. Kombinace několika zaměstnání je dnes běžnou praxí. Země je plna taxikářů a rozvozců pizzy s doktoráty. Připomeňme si, že za poslední dva roky ztratilo v Kanadě práci v informační technologii zhruba 500 tisíc lidí. Co budou dělat? Pokud budou vůbec pracovat, čeká je mnohem podřadnější práce. Vykonávat méně kvalifikovanou práci není samo o sobě žádné neštěstí. Jenže k tomu nebylo třeba vystudovat universitu a ztrávit, řekněme dalších

pět, šest let života studiem. Jaké strašné plýtvání časem a lidskými životy tu provádí systém, který se neustále chlubí vyšší účinností! Přijmout degradaci je velmi bolestivý a nesnadný duševní proces, který nevede ke spokojenosti. Málokdo se s tím smíří. Velkou vinu na tomto stavu nese i školský systém vzbuzující u žáků naprosto nerealistické představy.

V 50. až 60. letech mohla rodina vystačit z jednoho průměrného platu, včetně splátek na dům. Kdo chtěl pracovat, zašel si dejme tomu, do budovy Ontario Hydro (Pozn. Elektrické podniky provincie Ontario). Laskavý pán s brýlemi předložil k vyplnění formulář a zeptal se žadatele, zda by mohl nastoupit příští týden. Žadatel, aniž by měl jakoukoliv praxi, tedy nastoupil do práce příští pondělí a pokud neprovedl nějakou vyloženou hloupost, měl zajištěnou existenci do konce života. Dnes už to zní to jako pohádka. Od počátku 70. let začalo se s vyrovnáváním státního rozpočtu, snižováním státního dluhu; byly podepsány smlouvy WTO a NAFTA a nastoupila nevídaná technická revoluce. A jaký je konečný výsledek? Závratné příjmy pro malou hrstku vyvolených jedinců a podstatné snížení platů pro většinu. Například generální ředitel firmy JDS Uniphase Corp. Jozef Straus si odnesl za rok 2001 US\$150.8 miliónů, přestože firma vykázala ztrátu! Ve stejné době normální skromný byt stává se luxusem. Například, slečna za přepážkou v bance vydělává okolo \$12/hod. Provedeme-li aritmetiku a odečteme-li nezbytné srážky, dostaneme cifru asi \$75 čistého příjmu na den, což představuje při 20 pracovních dnech \$1500 za měsíc. Nájemné v Torontě za velmi skromný jednopokojový byt se pohybuje okolo \$1200+ za měsíc. Takže osoba pracující na plný úvazek v bance si stěží může dovolit jedno pokojový byt. Místo společnosti volného času, jak se slibovalo v 70. letech, byl uzákoněn v provincii Ontário *New Employment Standard Act, Ontario Bill 147/2000* umožňující požadovat od zaměstnanců až 60-ti hodinový pracovní týden.

Pocit ohrožení. Ztráty dobytých vymožeností. Dvojitá míra.

Do této kategorie patří odborově organizovaní pracovníci. Obavy této skupiny vyplývají z politiky World Bank, jež otevřeně volá po snížení minimální mzdy, omezení odborů a zavedení pružnosti pracovní síly a po privatizaci. (Viz GATS.) WB praktikuje *socialismus pro privilegované*. Zatímco žádají banky omezení platů řadových pracovníků, zvyšují se platy bankovních ředitelů v roce 1995 o 10%.

Principiální spory.

(a) Těžko přistoupit na princip, že veškeré lidské konání musí být podřízeno soukromému zisku, což je zejména nepřípustné ve vztahu k přírodě. Tento princip se rozchází s naší civilizací. Už Starý zákon přísně zakazuje krutost ke zvířatům. Například se nedovoluje zapráhnout do jednoho pluhu koně a krávu. Není dovoleno z živých zvířat cokoli odřezávat a nebo zabít tele před zraky své matky. Už v biblických dobách byl stanoven den klidu; bylo nařízeno nechávat úrodu částečně nesklizenou a umožňovat tak paběrkování plodin chudinou. Opouštíme-li zásadu, že nejvyšším kritériem musí být otázka Dobra a Zla a nikoliv zisku, vracíme se do barbarským dob, i když s vyspělou elektronikou.

(b) Pokud nepatříme do spolku přátel Ayn Randové, bude se nám přičít myšlenka, že veškeré přírodní zdroje mají patřit několika soukromým korporacím. Těžko se smířit s myšlenkou soukromého vlastnictví vodních toků, jezer, pohoří a ovzduší. Svět v němž by neexistovalo nic společného, nic co by lidi sdružovalo, žádné společenství; svět, v němž by se veškeré lidské vztahy

svrkly na nákup a prodej, se přičí lidské přirozenosti. Lidská povaha je duální. Zároveň touží po soukromí a zároveň po pospolitosti. Globalizmus sice umožňuje lidem cestovat z jednoho kouta Země na druhý, ale zároveň je zbavuje domova.

(c) Nesmírně nebezpečná je technika klonování ve službách soukromých zisků a politické moci. Připomeňme si, že tzv. osiva s terminátorem, tj. s neplodnými zrny, jsou v rozporu s odvěkou zemědělskou zásadou o použití osiva z vlastní sklizně k dalšímu osevu.

Nacionalistický sentiment. Antiamerikanismus.

Antiglobalistický podnět je reakcí na vzrůstající útočnost a dominantní postavení Spojených států. a na ztrátu národní a státní samostatnosti. Například Marc Lassus, ředitel firmy Gemplus SCA, Gemenos Francie, na výrobu karet s informačními údaji, nařídil svým zaměstnancům mluvit v práci anglicky, najal americké řídicí pracovníky, vyhlásil válku francouzským odborům a francouzskému sociálnímu státu. Představme si reakci kdyby, dejme tomu, italské vedení v americkém podniku požadovalo, aby zaměstnanci mluvili mezi sebou italsky a vyhlásilo válku americkým hodnotám! Impérium, které žádá od jiných přijetí amerických norem života jakožto samozřejmost samo pro sebo dosud nepřijalo ani metrický systém. Zajímavý termín je *antiamerikanismus*. Všimněme si, že k tomuto výrazu neexistují protějšky, s výjimkou *antisověťismu*. V moderní historii se například dopustili nezměrných krutostí na domorodém indiánském obyvatelstvu španělští dobyvatelé. Můžeme o tom mluvit, aniž bychom riskovali obvinění z antihispanismu. Podobně neexistuje pojem antigermanismu nebo antirusismu.

Existují sice pojmy jako anti-semitismus, antiklerikalismus, antifašismus antikomunismus, což ale nejsou protějšky k anti-amerikanismu. Účelem pojmů jako *antiamerikanismus* a *antisověťismus* je zablokovat a udusit rozumnou debatu o funkci příslušných impérií.

Nacionalistická skupina má i svou fašistickou, rasistickou a šovinistickou odnož. Sem spadají různá hnutí skinhedů a nacistů. S touto patologickou ssemlinou nelze uzavírat žádné spojení. Postoj těchto lidí by se dal asi vyjádřit následovně. Neprotestují proti nespravedlnosti z principu, nýbrž proto, že se sami stali obětí toho, co by si přáli dělat jiným.

Hnutí za ochranu krajiny.

Sem se řadí celé široké ekologické hnutí. Lidé se zájmem o zachování tropických pralesů, rostlinných a živočišných druhů a o etické zacházení se zvířaty. Kdo se pozorně díval na průvod demonstrantů v Seattlu, všiml si pochodujících děvčat s kloboučky ve tvaru želvích hlaviček, což je přímá nářka na případ, který jsme výše popsali. Komu není o tomto konkrétním případě nic známo, by smysl kloboučků zcela unikl. Do této skupiny také patří lidé varující před geneticky změněnými potravinami a před nadměrným používáním hormonů, pesticidů atp. Celý model globalistického zemědělství je v rozporu se zásadami ekologie. Podle tohoto modelu potraviny nepěstují samostatní místní zemědělci, ale obří korporace, které převážejí tyto plodiny do obrovských vzdáleností. Místo, aby se dodržovala rozumná zásada o pěstování plodin co nejbližší místu spotřeby, vozí se například rajská jablčka z Chile do Kanady. Má to jednu velkou. To co se pak nabízí, už nechutná jako pravé rajské jablíčko. Je to pouhá atrapa a náhražka za skutečnou věc.

Živelné protesty.

K těm dochází nejčastěji v zemích Třetího světa, kdy nějaká nadnárodní korporace zasáhne do života místních lidí těžbou nerostů nebo privatizačním projektem. O jaký typ konfliktů, často

DOBŘÝ DEN!

velmi násilných, se jedná, nejlépe osvětlí následující příklady.

(a) The Toronto Star, 4. července, 1997/ E7, popisuje v článku *Locals halt gold drilling in Haiti* situaci, ke které došlo na dole Morne Bossa. Asi 200 místních zemědělců ozbrojeno samopaly a mačetami překazilo plány kanadské společnosti St. Genevieve Resources Ltd. těžit zlato a požadovalo místo toho vybudování zavlažovacích hrází.

(b) Bizarní případ popisuje Dobbin Murray, *Water: Right or Commodity?*, National Post, Finacial Section, 8. února 2001. Firma Bechtel Corporation způsobila asi týdenní protesty v Bolívii. Generální stávkou, blokádu hlavních dopravních tepen a ochrnutí celé země. Firma Bechtel dostala právo na privatizaci pitné vody v městě Cochabamba. Cena pitné vody zaručovala krytí všech nákladů plus 16% investiční návratnost. Cena za pitnou vodu přes noc ztrojnásobila, takže někteří lidé začali platit až 20% svého příjmu za pitnou vodu. Firma Bechtel dokonce namontovala měřicí metry i na soukromé studny v okolí, které nebyly součástí vodovodní sítě. Po bouřích v ulicích se Bechtel vzdal, opustil privatizační projekt a předal vodovodní systém opět do městské správy. Tím ale případ nekončí. Bechtel má tuhý kořínek a nehází flintu do žita. Bechtel přesunul svou tzv. holdingovou společnost z Kaymanských ostrovů do Holandska. Holandsko a Bolívie mají totiž vzájemnou dohodu o ochraně investic podobnou jako *NAFTA Chapter 11*, kterou jsme výše popsali. Tento krok umožňuje, aby Bechtel podal žalobu na Bolívii o US\$40 miliónů za ztracenou investiční příležitost. Končíme tuto kapitolu připomínkou, že i naše Česká republika se dostala do sporu s kanadskou firmou TVX ohledně zamýšlené těžby zlata v Kašperských Horách.

Katolická církev

Je zvláštností, že katolická církev z politického hlediska je jiná v Evropě a jiná na americkém kontinentu. Evropská odnož vždy tíhla ke klerofašismu, americká větev silně doleva. Americká větev katolické církve nestojí stranou anti-globalizačního hnutí. Je dokonce v tomto směru velmi aktivní. Například organizace *Jezuits for Social Faith* publikuje už po dobu 23 let nejrůznější ekonomickou literaturu. Velmi známá je například 34 stránková brožurka

Exposing Corporate Rule, plná zajímavých údajů. Na straně 30 této příručky je praktická instruktáž pro aktivisty. Pravá církev bojující! Můžeme spekulovat, že vlna různých sexuálních skandálů, kterými je církev poslední dobou vláčena, je trest za její anti-korporativní postoje. Impérium nezapomíná! K různým nepřístojnostem v katolické církvi jistě došlo; těžko ale uvěřit, že by se podobné prohřešky neděly i v jiných církvích a organizacích..

Profesionální kverulanti

Samozřejmě, že jako každá hromadná událost přitahují protesty i profesionální kverulanty a provokatéry jakož i lidi pomatené a všelijak vyšinité, kteří by nedovedli jasně povědět, co vlastně chtějí a kteří si zkomplikovali život svou vlastní hloupostí a svádějí to na globalizaci. Přesto je třeba vidět, že anti-globalistické hnutí má velké opostatnění a zdravé jádro.

O volných trzích.

(a) Jak vůbec může být někdo proti něčemu, co je označeno za volné neboli svobodné? Odpůrci tzv. volných trhů jsou použitím čistě propagandistického názvosloví zatlačeni do neobhajitelných pozic. Jsou-li proti něčemu, co je svobodné, znamená to, že tedy chtějí pravý opak, tj. v tomto

případě, trhy nesvobodné? Ocitáme se tu v oblasti čiré propagandy. Jak vyplývá z mnoha předešlých příkladů, správnější termín pro korporativně řízené trhy by byl termín *trhy neregulované ve veřejném zájmu*. Trhy, které nedbají zájmu celku jsou obrazem rakovinného bujení, které nakonec zničí svého hostitele. To co se provozuje pod hlavičkou mezinárodního obchodu, je mnohdy pouhý přesun zboží mezi jednotlivými odbočkami jedné a téže firmy. Nejedná se tedy o žádný obchod. Navíc nadnárodní korporace provozují tzv. *transfer pricing*, tj. účtují svým pobočkám záměrně vysoké ceny za dodávané zboží nebo služby, čímž odbočky vykazují ztráty a vyhýbají se placení daní v hostitelské zemi. Předpoklad, že vzájemnou výměnou zboží všichni získají, jak učí teorie, často neplatí. Skutečně svobodná výměna zboží může pouze existovat mezi subjekty přibližně stejné síly. Malé subjekty nemohou se silnější stranou vyjednávat. Mají pouze možnost přistoupit na ultimatum. Někdy ani nemohou ultimatum zamítnout. V takovém případě se nemůže mluvit o trzích, natož pak volných. Vyděračství nebo přímo lupičství by byly přílehavější termíny. Slabší strana nevýhodně prodává a nevýhodně nakupuje.

(b) Teorie praví, že každá země má dělat jen to, v čem je nejlepší a nakupovat vše potřebné na světových trzích. To může být do určité míry pravda. V praxi to znamená znemožnění samostatného vývoje a setrvání v existujícím stavu na věčné časy. Jaké příležitosti poskytuje země svým občanům, jestliže pěstuje, dejme tomu, jen jednu plodinu nebo vyrábí jeden produkt?

(c) Dovoz a tok peněz směřuje jedním směrem. Málo vyvinuté země za dolary, které utrží z vývozu do Spojených států nenakupují zboží pro vlastní potřebu, jak předpokládá teorie, nýbrž udržují velké dolarové rezervy, aby mohly v případě útoku na vlastní měnu, udržet hodnotu národní měny. Kupují například americké vládní dluhopisy (Treasury Bills). Takže země Třetího světa financují svým vývozem americký státní dluh. Dovoz a peníze proudí do země dovozu, tj. do Spojených států, což je tedy konečný výsledek mezinárodního obchodu v případě země Třetího světa. Jak by si mohli kupovat pracovníci země Třetího světa západní zboží, uvážíme-li, že jejich mzda je nepatrným zlomkem mzdy západní?

(d) Problém s volnými trhy je v tom, že na ně žádný skutečný praktik nevěří, což dokládá například provinční nařízení číslo 2 z roku 1998. *Ont. Reg. 2/98*, jež se týká plateb laboratorím za nej-různější lékařské zkoušky. Až do roku 1998 rozdělovala ontarijská vláda okolo \$415 milionů mezi zhruba 24 laboratoří podle množství vykonaných testů a podle kvality práce. Během doby začaly menší soukromé laboratoře úspěšně konkurovat dvěma největším laboratorím: Gamma Dynacare Medical Laboratories (GDML) a Medical Data Sciences (MDS). Například Alpha Laboratories z Toronta zvýšila své trhy z \$8 milionů v roce 1995 na \$24 v roce 1998. Firmy GDML a MDS využily svého politického vlivu a prosadily nařízení podle něhož se platby na přístě nebudou provádět podle množství vykonané práce, ale podle tržních podílů jaké existovaly v roce 1995. Toto nařízení je dokonce retroaktivní, takže Alpha Laboratories musí ročně ještě doplácet asi \$200 tisíc ročně firmám GDML a MDS. Mají tedy dvě největší firmy zaručený příjem zhruba 60% z celkové částky, kterou provinční vláda uvolňuje na laboratorní zkoušky bez ohledu na množství vykonané práce.

Paradox doby aneb chvála lenosti.

Zdá se, že dochází k situaci, kdy zvýšené pracovní úsilí vede ke snižování životní úrovně. Logika tohoto tvrzení je následující. Zvýšená produktivita vede ke snižování stavu zaměstnanců. To vede

k vyšší nezaměstnanosti a vyšší nezaměstnanost zpětně tlačí na mzdy. Paradox doby vysvětluje kdosi, jehož jméno jsme zapomněl, z jiného úhlu. Ekologické škody, které lidé dnes svou prací způsobují, převyšují hodnoty, které svou prací vytvářejí. Takže při překročení určité meze lidské společnosti usilovnější prací chudne.

Co jsme vynechali?

Vzhledem k malému formátu Dobrého dne bylo nutné omezit naši úvahu a to s vědomím, že daný námět nebyl zdaleka vyčerpán. Následují tedy pouze heslovité poznámky, k nimž se třeba ještě v budoucnosti vrátíme. Korporativní globalismus by se nemohl rozvinout bez následujících organizací.

(a) Tři elitní organizace.

Council on Foreign Relations, Bilderbergers a Trilateral Commission jsou zhruba řečeno, elitními organizacemi pro vypracování společného globálního programu a pro volbu vhodných kandidátů na vysoká státní místa.

(b) Bank for International Settlements (BIS) se sídlem ve švýcarské Basileji

Historie této poměrně mladé organizace/banky je vsutku podivná. Původně sloužila převodu německých reparací podle Youngova plánu z roku 1930. Po 2. světové válce měla být zrušena (brettenwoodská Resoluce z roku 1944 číslo 5.) pro spolupráci s nacistickým Německem. BIS vydala po Mnichově Německu čs. zlato uložené v její londýnské pobočce. Časem se BIS proměnila v jakousi centrální banku centrálních banek, kde se dohadují důležité bankovní zákony pro banky celého světa. Počátkem 90. let vydala BIS pravidla o změně tzv. rezervních požadavků na základě čehož Kanada změnila velice podstatnou formou bankovní zákon. Samozřejmě ve prospěch bankovního sektoru.

(c) IMF a World Bank

Tyto organizace, založené na základě brettenwoodských dohod plnily zpočátku velmi užitečnou funkci. IMF měl poskytovat členským státům krátkodobé půjčky na zajištění stabilních měnových kurzů a World Bank měla zaručovat půjčky soukromých banek na rozvoj zemí Třetího světa. Po zrušení brettenwoodských dohod v roce 1971 ztratily tyto organizace svůj původní účel a staly se místo toho nástrojem pro prosazování požadavků globalizace, tj. privatizace a tzv. strukturálních změn. Řečeno méně diplomaticky, nástrojem ekonomického teroru a vydírání. Nejnižšího bodu bylo dosaženo při jednáních s Jugoslávskou federací. Jako podmínka o obnovení půjčky byl dokonce požadován únos legálně zvolené hlavy státu!

(d) Do služeb globalistické revoluce byly zapřaženy desítky různých nadací, myšlenkových trustů a nejrůznějších pseudo-výzkumných ústavů; firmy pro šíření dezinformací, tzv. *Public Relations Companies*, jakož i populární zábavní produkce. Byly změněny učebnice ekonomie, historie a nakonec i samotný slovník. Některá slova zmizela z oběhu a žádný rozumný novinář, který neaspiruje na svobodného taxikáře, je nepoužívá.

Samostatný rozvoj versus korporativní globalismus

Často se odpůrcům korporativní globalizace, předhazuje, že žádná alternativa neexistuje. Samozřejmě, že existuje! Jenže debatovat o reálných alternativách v korporativně ovládaných médiích je mimo přípustnou mez. A proto o nich neslyšíme. Jedinou možností jak rozvinout

DOBRY DEN

zaostalou zemi je zavedení následujících opatření:

- i. Státní subvence vybraným odětvím
- ii. Ochrana vlastních trhů až do okamžiku konkurence-schopnosti
- iii. Použití vlastní měny k financování rozvoje.
- iv. Výroba především pro vlastní potřebu a nikoliv na dovoz a vývoz.

Takový program rozvoje se někdy označuje termínem **hospodářský nacionalismus**. Je to cesta, kterou se kdysi ubíraly všechny rozvinuté země. **Otevírat své trhy silnější straně je totéž jako vyslat úplného začátečníka do mezinárodního turnaje. Musí prohrát.** Všechny mocné a bohaté země zabraňují jiným dělat to, co kdysi samy prováděly v počátcích svého rozvoje. Hospodářský nacionalismus neznamená tedy fangličkaření nebo národnostní šovinismus. Je to jediná možná cesta samostatného vývoje. Alternativou je koloniální vývoj. **Samostatný rozvoj a korporativní globalismus jsou dvě navzájem nesmiřitelné cesty.**

Slovo na konec.

Z naší úvahy a uvedených okolností vyplývá jednoznačný závěr. Čím více o korporativním globalismu víme, tím více stoupá náš odpor k němu. Jen ti, kteří buď o věci nemají ponětí nebo zaujatí z důvodů ideologie či osobních zájmů, straní korporativnímu globalismu. Dějiny ukáží, že demonstrující stáli na správné straně barikády.

Martin Jelinowicz

Konec

Pište nám!

Vladimír Hubák
22 Murray Hill Ct.,
Kitchener, Ont.,
N2E 1N9

Obsah článků nemusí nutně vyjadřovat
nazor vydavatele, který si rovněž vyhrazuje
pravo příspěvky upravit a zkrátit podle potřeby.